

ністю та конституціоналізмом у його сучасному розумінні, а також те, що інститут корпоративної соціальної відповідальності охоплюється предметом галузі конституційного права, в Україні доцільно закріпити основи її нормативно-правової регламентації у конституційно-правових нормах.

Ключові слова: конституціоналізм, корпоративна соціальна відповідальність, конституційне право, предмет конституційного права.

Анотація

Мишина Н. В. Современный украинский конституционализм и корпоративная социальная ответственность. — Статья.

Статья посвящена проблемам становления института корпоративной социальной ответственности в украинском обществе, которое происходит чрезвычайно медленно и фрагментарно — в частности, в юридических науках внимание корпоративной социальной ответственности почти не уделяется, несмотря на ее чрезвычайную важность для построения гражданского общества и защиты прав и свобод человека. Учитывая тесную связь между корпоративной социальной ответственностью и конституционализмом в его современном понимании, а также то, что институт корпоративной социальной ответственности охватывается предметом отрасли конституционного права, целесообразно закрепить основы ее нормативно-правовой регламентации в конституционно-правовых нормах.

Ключевые слова: конституционализм, корпоративная социальная ответственность, конституционное право, предмет конституционного права.

Summary

Mishyna N. V. Modern Ukrainian Constitutionalism and Corporate Social Responsibility. — Article.

The article covers the problems of the creation of the basics of the corporate social responsibility in Ukraine. This institute develops extremely slowly, and the legal science practically doesn't contribute to this development. The author states it is vital and advisable to include the basics of these regulations to the constitutional legal norms — as the constitutional law is the trend-creating branch of law and legislation in Ukraine.

Keywords: constitutionalism, corporate social responsibility, constitutional law, subject of the constitutional law.

УДК 342.951:351.85

Б. А. Пережняк

ДЕРЖАВНЕ КЕРІВНИЦТВО РОЗВИТКОМ У СФЕРІ КУЛЬТУРИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ

Питання державного керівництва, управління і регулювання такою сферою соціально-культурного (духовного) будівництва, як, зокрема, культура, має важливе значення у процесі сьогодишнього державотворення в Україні.

Актуальність цієї статті обумовлюється тим, що процеси державотворення в Україні вимагають значного підвищення якості й ефективності управлінської діяльності в соціально-культурній (духовній) сфері, і зокрема, у сфері культури і мистецтва, функціональної результативності органів державного управління, особливо на сучасному етапі крупномасштабної адміністративної реформи — оптимізації системи центральних органів виконавчої влади.

© Б. А. Пережняк, 2011

Питання вдосконалення діяльності органів державного управління, оптимізації системи центральних органів виконавчої влади як складової частини адміністративної реформи в процесах державотворення в Україні посідають значне місце в науці адміністративного права. Варто лише зазначити, що дослідженню цих проблем присвятили свої роботи такі провідні вчені-адміністративісти, як В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк, В. М. Кампо, С. В. Ківалов, І. Б. Колішко, І. М. Пахомов та ін.

Проте тема функціональної результативності діяльності органів державного управління в соціально-культурній (духовній) сфері незалежної України, вдосконалення системи органів державного управління у сфері культури і мистецтва, незважаючи на певні дослідження та наукові роботи, підручники з адміністративного права [1–4], не знайшла достатньої наукової розробки, що й обумовило дану працю.

Метою даної статті є аналіз організаційних заходів процесів реформування і оптимізації системи центральних органів державної виконавчої влади у сфері культури на сьогоdnішньому етапі адміністративної реформи в Україні, а також стан правового забезпечення модернізації і реформування, вдосконалення управлінських процесів у сфері культури і мистецтва.

Одним із головних завдань сучасного державного будівництва в Україні є радикальна зміна неефективної системи державного управління, що потребує проведення широкомасштабної адміністративної реформи. Вона має за мету перетворення існуючої адміністративної системи з гальма об'єктивно обумовлених економічних і соціальних процесів на один із головних факторів їх прискорення [5].

Зміст державного управління розбудовою в соціально-культурній сфері полягає в регулюванні за допомогою адміністративно-правових важелів соціально важливими процесами в цій сфері.

Процеси подальшого державотворення в Україні, особливо її євроінтеграційний курс, вимагають подальшого реформування та модернізації механізму державного управління в соціально-культурній (духовній) сфері: підвищення якості державного керівництва соціально-культурним будівництвом, формування на основі найсучасніших досліджень стиля цього керівництва, розвиток методів управління з урахуванням специфіки цієї сфери суспільних відносин. Необхідно подальше впорядкування, насамперед, системи центральних органів виконавчої влади, підвищення ефективності їх функціонування, зміцнення провідної ролі міністерств як головних суб'єктів вироблення і реалізації державної політики в соціально-культурній (духовній) сфері.

У жовтні 2010 р. у Верховній Раді України відбулися парламентські слухання «Стратегія гуманітарної політики сучасної України». Виступаючи на парламентських слуханнях, міністр Кабінету Міністрів А. Толстоухов, зокрема, зазначив: «Стратегічним напрямом має стати розвиток культури, збереження національної культурно-історичної спадщини, забезпечення рівного доступу громадян до культурних надбань, активізація міжкультурного діалогу» [6].

Організаційно-правові питання реалізації державної політики розбудови України в соціально-культурній (духовній) сфері стали останніми роками об'єктом дослідження фахівців-правознавців О. А. Задихайло, О. Р. Копієвської, А. О. Леонової, Б. А. Пережняка [3; 7–10] та ін.

З метою оптимізації системи центральних органів виконавчої влади, усунення дублювання їхніх повноважень, забезпечення скорочення чисельності управлінського апарату та витрат на його утримання, підвищення ефективності державного управління та відповідно до п. 15 ч. 1 ст. 106 Конституції України 9 грудня 2010 року Президент України В. Ф. Янукович видав Указ «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» № 1085/2010 [11]. Цим Указом дано старт першому етапу адмінреформи, яка стала важливою складовою загальноадміністративної реформи.

Ця реформа передбачає суттєві зміни у структурі виконавчої влади. Всього визначено 6 типів центральних органів виконавчої влади: міністерство, служба, інспекція, агентство, незалежні регулятори й органи зі спеціальним статусом. Із 112 органів центральної виконавчої влади створено 36. Із них 16 міністерств, 28 служб, 13 агентств і 7 інспекцій.

Модернізація і реформування торкнулися і системи центральних органів виконавчої влади у сфері культури.

Так, було утворено:

— Міністерство культури України та Державне агентство України з питань кіно, реорганізувавши Міністерство культури і туризму України, а також поклавши на міністерство, що утворюється, функції з реалізації державної політики у сферах міжнаціональних відносин, захисту прав національних меншин України, релігії;

— Державну архівну службу України, реорганізувавши Державний комітет архівів України, а також поклавши на цю службу функції з реалізації державної політики у сфері створення та забезпечення функціонування системи страхового фонду документації.

Була затверджена нова Схема організації та взаємодії центральних органів виконавчої влади. Встановлено, що міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, що утворюються шляхом реорганізації інших центральних органів виконавчої влади, є правонаступниками органів, які реорганізується.

Таким чином, нині державне управління у сфері культури в Україні здійснюють:

• Міністерства:

— Міністерство культури України.

• Центральні органи виконавчої влади:

— Державна архівна служба України;

— Державне агентство України з питань кіно.

• Центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом:

— Державний комітет телебачення і радіомовлення.

• Центральні органи виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідних членів Кабінету Міністрів України:

— через міністра культури України — Державне агентство України з питань кіно.

Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 388/2011 затверджено Положення про Міністерство культури України.

Згідно з цим Положенням, Міністерство культури України (Мінкультури України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мінкультури України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади щодо формування державної політики у сфері кінематографії, формування та забезпечення реалізації державної політики у сферах культури та мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, державної мовної політики, а також спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері міжнародних відносин, релігії та захисту прав національних меншин України.

Основними завданнями Мінкультури України визначено:

— формування та забезпечення реалізації державної політики у сферах культури, мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, державної мовної політики, міжнародних відносин, релігії та захисту прав національних меншин України;

— формування державної політики у сфері кінематографії;

— участь у формуванні та реалізації державної політики в галузі спеціальної освіти у сфері культури і мистецтв.

Мінкультури України відповідно до покладених на нього завдань, зокрема, визначає пріоритетні напрями розвитку у сферах кінематографії, культури та мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, державної мовної політики, міжнародних відносин, релігії та захисту прав національних меншин України і забезпечує нормативно-правове регулювання у цих сферах; узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до компетенції Мінкультури України, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України та в установленому порядку вносить їх на розгляд Президентів України, Кабінету Міністрів України; бере відповідно до законодавства участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, готує пропозиції щодо укладення і денонсації таких договорів, укладає міжнародні договори, забезпечує виконання зобов'язань України за міжнародними договорами з питань, що належать до компетенції Мінкультури України; розробляє і здійснює заходи щодо створення умов для відродження та розвитку культури української нації, культурної самобутності корінного народу і національних меншин України, всіх видів мистецтв, аматорської творчості, осередків традиційної культури, народних художніх промислів та нематеріальної культурної спадщини; здійснює заходи щодо підтримки видань аудіовізуальної, відеопродукції з творами національного мистецтва; вживає заходів щодо соціального захисту професійних творчих працівників і працівників культури; забезпечує роботу щодо проведення гастрольної діяльності вітчизняних

виконавців, формує Єдиний банк даних гастрольних заходів, що проводяться в Україні; сприяє діяльності творчих спілок, молодіжних, дитячих та інших громадських організацій, що функціонують у сферах культури, мистецтв; організовує в межах своїх повноважень провадження виставкової діяльності, проведення міжнародних, всеукраїнських, регіональних мистецьких фестивалів і конкурсів, оглядів, мистецьких аукціонів, виставок, виставок-продажів та інших заходів з питань, що належать до його компетенції; організовує конкурси на кращі ескізні проекти пам'ятників і монументів державного значення, забезпечує їх проектування. До основних функцій Мінкультури України відносяться, також, вживання заходів щодо захисту об'єктів права інтелектуальної власності, реалізації авторських і суміжних прав з питань, що належать до компетенції Мінкультури України; формування, встановлення та затвердження в установленому порядку за участю та погодженням з іншими сторонами соціального діалогу державних соціальних нормативів у сфері обслуговування закладами культури, здійснення відповідно до законодавства моніторингу застосування, фінансового забезпечення та контролю за додержанням зазначених нормативів; порушення в установленому порядку клопотання про надання закладам (установам) культури статусу національного, надання статусу академічного професійним творчим колективам; організація відповідно до законодавства і участь у проведенні конгресів, форумів, конференцій, семінарів, нарад, організація підготовки публікацій, розповсюдження і тиражування нотно-мистецької літератури, творів літератури та мистецтва, а також каталогів образотворчого мистецтва, методичної, мистецтвознавчої і культурологічної літератури; здійснення державного замовлення на закупівлю творів образотворчого, народного, музичного та драматичного мистецтва, створення нових вистав, концертних та циркових програм; внесення у встановленому порядку пропозиції стосовно відзначення державними нагородами, присвоєння почесних звань, а також здійснення нагородження відомчими заохочувальними відзнаками; організація роботи щодо надання грантів Президента України молодим діячам культури і мистецтв для створення і реалізації творчих проєктів, щодо присудження премій та галузевих відзнак за видатні досягнення у галузі культури, ініціювання заснування нових грантів для втілення творчих проєктів; забезпечення нормативного врегулювання ведення квиткового господарства у сферах, що належать до компетенції Мінкультури України та ін.

Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 404/2011 затверджено Положення про Державне агентство України з питань кіно.

Згідно з цим Положенням, Державне агентство України з питань кіно (Держкіно України) є центральним органом виконавчої влади України, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра культури України. Держкіно України входить до системи органів виконавчої влади та забезпечує реалізацію державної політики у сфері кінематографії. Основними завданнями Держкіно України є: внесення пропозицій щодо формування державної політики у сфері кінематографії; реалізація державної політики у сфері кінематографії.

Держкіно України відповідно до покладених на нього завдань:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств та в установленому порядку подає їх міністру для погодження і внесення в установленому порядку на розгляд Кабінету Міністрів України;

2) проводить аналіз діяльності суб'єктів кінематографії, за результатами якого готує висновки щодо тенденцій розвитку національної кінематографії;

3) здійснює відповідно до законодавства функції державного нагляду (контролю) у сфері, що належить до компетенції Держкіно України;

4) відповідно до законодавства бере участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, готує пропозиції щодо укладення і денонсації таких договорів, укладає міжнародні договори, забезпечує виконання зобов'язань України за міжнародними договорами з питань, віднесених до повноважень Держкіно України;

5) розробляє і здійснює заходи щодо створення умов для відродження і розвитку національної кінематографії;

6) виконує програми виробництва фільмів за державним замовленням, розробляє економічні обґрунтування та розрахунки щодо граничних обсягів видатків з Державного бюджету;

7) розробляє програму створення та розповсюдження національних фільмів;

8) укладає угоди на виробництво фільмів на умовах державного замовлення та державної фінансової підтримки;

9) здійснює заходи щодо структурного вдосконалення та реформування національної кіноіндустрії, розвитку продюсерської системи;

10) сприяє виконанню програм кінообслуговування населення та ін.

Для погодженого вирішення питань, що належать до компетенції Держкіно України, обговорення найважливіших напрямів його діяльності у Держкіно України може утворюватися колегія. Рішення колегії можуть бути реалізовані шляхом видання наказу Держкіно України. Для розгляду наукових рекомендацій та проведення фахових консультацій з основних питань діяльності у Держкіно України можуть утворюватися інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи.

Законодавство є важливим засобом проведення державної політики в сфері культури. За предметом і спрямованістю правового регулювання законодавство в цій сфері підрозділяється на окремі підгалузі: законодавство про культуру і мистецтво, про кінематографію, про бібліотечну справу, про архівну справу, про телебачення і радіомовлення, про видавничу справу тощо. Розвитку та вдосконаленню законодавства, що регулює багатогранні суспільні відносини в цій сфері, у сучасних умовах приділяється значна увага.

Незважаючи на соціально-правову значимість, проблема вдосконалення нормативно-правової бази розбудови у сфері культури не одержала ще достатньої уваги в правових дослідженнях.

Сучасна стратегія розвитку сфери культури в Україні та її перспективи визначені державою в таких концепціях та програмах:

— Загальнодержавна програма розвитку національної кіноіндустрії на 2003–2007 роки (затверджена Законом України від 25 грудня 2002 р.);

— Концепція державної політики в галузі культури на 2005–2007 роки (затверджена Законом України від 3 березня 2005 р.);

— Про першочергові заходи щодо збагачення та розвитку культури і духовності українського суспільства (Указ Президента України від 24 листопада 2005 р. № 1647/2005);

— Концепція державної програми розвитку архівної справи на 2006–2010 роки (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2005 р.);

— Державна програма розвитку культури на період до 2007 року (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2003 р. № 1235);

Досягнення визначених у державних концепціях цілей і завдань державної політики в певних галузях соціально-культурного будівництва має забезпечувати посилення законотворчості в цій сфері.

До 1992 року законодавство України з питань культури не мало єдиного базового системоутворюючого акта. Воно складалося із сукупності досить розрізаних за конкретним змістом в основному галузевих нормативних актів, що регламентували діяльність суб'єктів та об'єктів управління у сфері мистецтва, культурно-просвітницької роботи, кінематографії, телебачення і радіомовлення, видавничої справи тощо.

14 лютого 1992 року Верховна Рада України прийняла Основи законодавства України про культуру, які визначали правові, економічні, соціальні, організаційні засади розвитку культури в Україні, регулювання суспільні відносини у сфері створення, поширення, збереження та використання культурних цінностей. Норми цих Основ були спрямовані на реалізацію суверенних прав України у сфері культури; відродження і розвиток культури української нації і культур національних меншин, які проживають на території України; забезпечення свободи творчості, вільного розвитку культурно-мистецьких процесів, професійної та самодіяльної художньої творчості; реалізацію прав громадян на доступ до культурних цінностей; соціальний захист працівників культури; створення матеріальних і фінансових умов розвитку культури.

Суттєвим кроком розвитку законодавства про культуру стало прийняття законів України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» (1992), «Про телебачення і радіомовлення» (1993, нова редакція 2006 р.), «Про національний архівний фонд і архівні установи» (1993), «Про музеї та музейну справу» (1995), «Про інформаційні агентства» (1995), «Про бібліотеки та бібліотечну справу» (1995), «Про видавничу справу» (1997), «Про систему Суспільного телебачення і радіомовлення України» (1997), «Про кінематографію» (1998), «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» (1999), «Про охорону культурної спадщини» (2000), «Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні» (2003), «Про театри і театральну справу» (2005),

«Про Концепцію державної політики в галузі культури на 2005–2007 роки» (2005), «Про внесення змін до статті 255 Кодексу України про адміністративні порушення щодо порядку та умов демонстрування і розповсюдження фільмів в Україні» (2006) тощо.

14 грудня 2010 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про культуру» [12]. Цей Закон визначає правові засади діяльності у сфері культури, регулює суспільні відносини, пов'язані із створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей, і спрямований на забезпечення доступу до них.

Структурно він складається з десяти розділів: Розділ I. Загальні положення. Розділ II. Права і обов'язки у сфері культури. Розділ III. Діяльність у сфері культури. Розділ IV. Базова мережа закладів культури. Розділ V. Фінансування і забезпечення господарської діяльності закладів. Розділ VI. Соціальні гарантії працівників у сфері культури. Розділ VII. Участь громадськості у розвитку сфери культури. Розділ VIII. Міжнародні культурні зв'язки. Розділ IX. Відповідальність за порушення законодавства про культуру. Розділ X. Прикінцеві положення.

Новий Закон України «Про культуру» покликаний осучаснити всю систему принципів і механізмів державної культурної політики.

Потрібно також вдосконалити систему бюджетного фінансування культури, головним інструментом якої має стати запровадження конкурсних грантових механізмів для підтримки мистецьких проєктів творчої молоді і творчих спілок, а також удосконалити систему розподілу міжбюджетних трансфертів під час формування видатків на культуру в регіонах. Треба прийняти і впровадити в життя вже підготовлені законопроекти щодо підтримки українського кінематографа, зберегти чинні пільги для українського книговидавництва тощо.

Підводячи підсумки, слід зазначити, що процеси подальшого проведення адміністративної реформи щодо перебудови центральних органів виконавчої влади в сфері культури вимагають, зокрема, спрощення системи державного управління цією сферою, ліквідацію її неефективних ланок, запровадження уніфікованих структур апаратів центральних органів виконавчої влади, впорядкування та підвищення рівня заробітної плати державних службовців, маючи за мету створення реальних умов для здійснення відбору державних службовців на конкурсних засадах тощо.

Зміни в системі центральних органів виконавчої влади, нові функції міністерств і відомств, переосмислення їхньої ролі у сфері управління соціально-культурним будівництвом викликають необхідність внесення відповідних змін у положення, що регламентують роботу цих органів, розробку нових положень про відповідні міністерства й відомства, забезпечення перерозподілу функціональних повноважень між заступниками керівників міністерств і інших центральних органів виконавчої влади, передбачивши оптимізацію кількості зазначених посад. Актуальною проблемою залишається раціоналізація структури апарату управління (створення нових структурних підрозділів, ліквідація старих, їх злиття тощо).

Українське законодавство у сфері культури увібрало в себе практично весь позитивний досвід, накопичений демократичними інститутами в регулюванні й реалізації принципу свободи літературної і художньої творчості, охорони культурної спадщини, збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність.

Значний масив національного законодавства у сфері культури робить актуальним питання про рівень системної організації цього масиву. При цьому не виключається можливість переходу цього утворення при необхідному кількісному накопиченні правових норм на новий якісний рівень у структурі права (враховуючи комплексну природу такого правового утворення).

Розвиток сучасного національного законодавства у сфері культури не може не співвідноситися з тенденціями міжнародного і зарубіжного, насамперед європейського, процесів правового регулювання в цій сфері. Національне законодавство в соціально-культурній (духовній) сфері не може існувати поза загальносвітового, європейського процесу вирішення соціально-культурних проблем. Цікавою і корисною для України може бути практика міжнародного регулювання сфери культури в рамках Співдружності Незалежних Держав і Європейського Союзу.

Література

1. Виконавча влада і гуманітарне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. — К. : Вид. дім «Ін Юре», 2002. — 668 с.
2. Адміністративне право України / за заг. ред. С. В. Ківалова. — О. : Юрид. літ., 2003. — 896 с.
3. Задихайло О. А. Організація управління культурою в Україні (адміністративно-правовий аспект) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / О. А. Задихайло ; Нац. юрид. академія України ім. Ярослава Мудрого. — Х., 2006. — 18 с.
4. Пережнюк Б. А. Удосконалення системи центральних органів управління соціально-культурною сферою в контексті адміністративної реформи // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. пр. / за заг. ред. С. В. Ківалова. — О. : Юрид. літ., 2001. — Вип. 12. — С. 33–39.
5. Концепція адміністративної реформи в Україні. — К., 1998. — С. 3. — (У надзаг.: Державна комісія з проведення в Україні адміністративної реформи).
6. Гуманітарна стратегія має нас об'єднати // Голос України. — 2010. — 19 жовт.
7. Копієвська О. Правове регулювання відносин у сфері культури // Право України. — 2004. — № 8. — С. 82–85/
8. Леонова А. Державна культурна політика України. Нормативно-правовий аспект // Вісник УАДУ. — 2002. — № 2. — С. 300–306.
9. Пережнюк Б. А. Зміст та основні напрями державної політики у сфері культури і мистецтва // Актуальні проблеми політики : зб. наук. пр. / голов. ред. С. В. Ківалов ; відп. за вип. Л. І. Кормич. — О. : Юрид. л-ра, 2003. — Вип. 16. — С. 377–387.
10. Пережнюк Б. А. Концептуальні засади систематизації національного законодавства в соціально-культурній (духовній) сфері // Юридичний вісник. — 2009. — № 1. — С. 40–44.
11. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : указ Президента України від 9 груд. 2010 р. № 1085/2010 // Урядовий кур'єр. — 2010. — 24 груд.
12. Про культуру : Закон України від 14 груд. 2010 р. // Голос України. — 2011. — 13 січ.

Анотація

Пережнюк Б. А. Державне керівництво розвитком культури на сучасному етапі державотворення в Україні: організаційно-правові питання. — Стаття.

У статті розглядаються організаційно-правові питання державного керівництва розвитком у

сфері культури на сучасному етапі державотворення в Україні: оптимізація системи центральних органів виконавчої влади, аналіз нормативно-правового забезпечення.

Ключові слова: розбудова у соціально-культурній (духовній) сфері, система центральних органів виконавчої влади у сфері культури, законодавче регулювання відносин у сфері культури.

Аннотація

Пережнюк В. А. Государственное руководство развитием культуры на современном этапе государственного строительства в Украине: организационно-правовые вопросы. — Статья.

В статье рассматриваются организационно-правовые вопросы государственного руководства развитием в сфере культуры на современном этапе государственного строительства в Украине: оптимизация системы центральных органов исполнительной власти, анализ нормативно-правового обеспечения.

Ключевые слова: перестройка в социально-культурной (духовной) сфере, система центральных органов исполнительной власти в сфере культуры, законодательное регулирование отношений в сфере культуры.

Summary

Perezhnyuk V. A. State leadership development culture at the present stage of nation-building in Ukraine: legal and organizational issues. — Article.

The article deals with the organizational and legal issues of state leadership development in the field of culture at the present stage of nation-building in Ukraine: the optimization of the system of central executive bodies, the analysis of regulatory and legal support.

Keywords: reconstruction of the socio-cultural (spiritual) sphere, the system of central executive bodies in the sphere of culture, legal regulation of relations in the sphere of culture.

УДК 342.553:364(477)

К. К. Кулі

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МЕХАНІЗМУ СОЦІАЛЬНОГО ЗАМОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ

Механізм соціального замовлення почав використовуватися в Україні з 2000 року, а саме з моменту прийняття Одеською міською радою Положення про соціальне замовлення в м. Одесі. Таким чином Одеська міська рада започаткувала процес впровадження механізму соціального замовлення по Україні. Актуальність обраної теми полягає у тому, що до сих пір в Україні не існує єдиного законодавчого акта, який би регламентував реалізацію цього механізму не тільки на місцевому рівні, а й на державному. Нормативно-правову базу використання соціального замовлення в Україні складають: Конституція, закони, Цивільний кодекс, укази Президента, Постанови Кабінету Міністрів України та ін. (які тільки фрагментарно містять правові засади для реалізації соціального замовлення в Україні) та акти локального регулювання в окремих регіонах України.

Питання правового регулювання соціального замовлення, у тому числі проблеми правового регулювання недержавних організацій (які є виконавцями соціального замовлення) в Україні розглядали у своїх працях: А. С. Крупник,